Oláh András

tartozásaink

bennem felejtetted a hiányt
mint örök tartozást

karbantartásra szorulva várakozunk
de egyre nehezebb
megszokni a ránk sötétülő időt

a csönd a vesztőhelyünk:

hagyjuk szó nélkül elmenni
a lejárt szavatosságúnak bélyegzett
álmokat

kisiklott idő

olyan közeli az árulás…
jó volna persze megbocsátani
takarodót fújni végre
és átfesteni a sebzett szemhatárt
kigyomlálni a tébolyult fájdalmakat
s a hazatántorgó esték helyébe
új igeidőket kínálni…
de a múlt hajthatatlan és sohasem
egyezik bele